

РЕШЕНИЕ

№ 1606

гр. София, 20.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-6, в заседание при закрити врати на двадесет и втори октомври през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Елена Радева

при участието на секретаря Яна Огн. Лалова като разгледа докладваното от Елена Радева Търговско дело № 20231100902416 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по чл.625 ТЗ.

В СГС е постъпила молба с вх.№3942/12.01.2024 година, подадена от С. Б., гражданин на САЩ, роден на ***** с постоянен адрес ***** РД, Далас, Тексас 75227, с адрес за контакти 454 Манхатън Авеню, *****, чрез адв. Й. П. със съдебен адрес гр.София, ул.“Цар *****”, надпартер, с правно основание чл.625 ТЗ.

В тази молба С. Б. твърди, че има качество на кредитор на ответника „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК *****, което произтича от сключен между страните договор. От този договор, който представлява обезпечителна сделка по отношение на договор, който молителят Б. е сключил с неучастващо по делото лице - търговско дружество „СТВ К.“ ЛТД., регистрирано в Британските Вирджински острови под №1814686, на което в периода от януари 2017г. до ноември 2023година е предоставило заемни средства в общ размер на 3 277 025 щатски долара.

Молителят твърди, че на 25.02.2019г. е сключил с „СТВ К.“ ЛТД., в качество на заемател, договор за револвиращ кредит, с който страните са постигнали съгласие заемодателят Б. да предостави на дружеството заемополучател револвиращ паричен заем в общ размер от 1 000 000 щатски долара, на траншове.

Страните по договора са постигнали съгласие върху заемната сума да се начислява възнаградителна лихва в размер на 1,5% месечно.

С последващо споразумение са изменили параметрите на договора и са уговорили за обезпечение на вземанията на заемодателя същият да получи гаранции. Допълнителното споразумение е сключено на 27.11.2020г. и страни по него са заемателят С. Б., заемополучателят „СТВ К.“ Лтд. и солидарни длъжници, от които и настоящият ответник „СТВ К.“ЕООД, ЕИК *****, в качеството му на солидарен длъжник.

В преамбюла на това споразумение страните са декларирали, че към 01.01.2021 година общият размер на получените от заемателя Б. суми – главница и лихви – ще бъде 1 322 975 щатски долара.

С това споразумение е уговорено, че след датата на подписване – 27.11.2020 година – заемодателят Б. ще предостави на заемополучателя „СТВ К.“ Лтд. допълнителен заем от 477 025 щатски долара, на два транша, с размери и срокове, посочени в т.1 от договора, като превеждането на тези суми е уговорено да е по посочената в т.11 банкова сметка на заемополучателя – същата, която е посочена и в т.4 от допълнителното споразумение.

Молителят Б. твърди, че с това допълнително споразумение, освен размера на заемната сума е уговорено изменение, с което вземанията на заемателя са обезпечени с имуществаната отговорност на солидарния длъжник „СТВ К.“ЕООД, ЕИК *****.

Това е така, тъй като ответното дружество е поело задължение да предостави обезпечение на вземането на заемодателя като учреди ипотека върху притежавания от ответника недвижим имот, с адрес гр.София, ул. “Чаталджа“ №3 и е поел задължение да гарантира плащането на всички суми.

Поетото задължение за учредяване на договорна ипотека е обозначено като безусловно и единствено предхождано от ипотеката, която е учредена в полза на банка-кредитор на дружеството.

С това споразумение ответникът е поел задължение солидарно да отговоря с главния длъжник „СТВ К.“ Лтд. за всички суми, дължими на заемодателя съгласно договора за револвиращ кредит и споразумението към него.

Молителят твърди, че с подписване на това допълнително споразумение ответникът не просто е поел задължение да обезпечи заема, но е поел и допълнителни задължения като да осигури допълнително обезпечение чрез учредяване в полза на кредитора на ипотечно право върху описания недвижим имот; поел е задължение да не се разпорежда с този имот, включително чрез продажба, нито по друг начин без изричното съгласие на кредитора Б., до пълно погасяване на дълга. Поело е и задължение в случай, че плащането по заема не се осъществи в уговорения срок, да продаде имота и да използва всички суми получени от тази продажба за погасяване на дълга към Б. – т.6 от споразумението.

Молителят Б. твърди, че е отправял многократни покани до ответника да изпълни задължението си и да учреди договорна ипотека в негова полза, но въпреки проведените разговори това задължение е останало неизпълнено от ответното дружество.

Молителят Б. твърди, че в нарушение на поетото със споразумението задължение, на 07.09.2023 година ответникът се е разпоредил с този имот, като го е продал на трето за делото лице и е уведомил по електронен път кредиторът Б., с имейл от 23.09.2023 година, че остатъкът от продажната цена е резултат от погасяване на договор за банков кредит и, е в размер на 174 220 евро, с равностойност в щатски долари – 186 415. Въпреки тази информация дори и този остатък не е заплатен на молителя, за да има частично погашение на дълга, произтичащ от договора за заем.

В резултат на така развилите се отношения между страните молителят Б. твърди, че към 01.01.2024 година невърнатата сума по договора за заем е от 3 181 600 щатски долара общо. Падежът е настъпил на 01.01.2023 година, съгласно т.3.2 от споразумението. Въпреки изискуемостта на дълга, плащане на същия не е осъществено.

Молителят Б. твърди, че ответникът има следните парични задължения към него, а именно: 1 800 000 щатски долара, равняващи се на 3 204 234 лв., представляващи главница по договора за заем; 648 000 щатски долара, равняващи се на 1 153 524,20 лв., представляващи дължима лихва върху тази главница за периода от 01.01.2021 г. до 31.12.2022 година; 733 600 щатски долара, равняващи се на 1 305 903,30 лв., представляващи дължима лихва върху главницата за периода от 01.01.2023 г. до 31.12.2023 година, както и дължимата лихва върху главницата от 01.01.2024 година до окончателното плащане на сумата.

Твърди, че има вземане и за разноски – такси и адвокатски хонорари в общ размер от 25 300 лв. и 21 384 щатски долара, с левова равностойност от 38 066,30 лв., за които представя разходни документи.

Всички тези парични задължения ответникът не е заплатил.

Молителят Б. твърди, че вземанията му произтичат от търговска сделка, парични и изискуеми са, останали неплатени, поради това, че ответното дружество е неплатежоспособно.

Твърди, че в настоящия случай неплатежоспособността се предполага, защото е налице спиране на плащанията и това спиране на плащанията касае значителен период от време, състоянието на неплатежоспособност е трайно установено и е довело ответника до невъзможност да изпълни своите задължения.

Сочи като вероятно начална дата на неплатежоспособността 01.01.2023 година.

Моли съда, след като съобрази изложеното, да постанови решение с реквизитите по чл.630, ал.1 ТЗ, като в хода на процеса е изменил искането си към съда и моли решението да е с реквизити по чл. 630, ал.2 ТЗ, респ. по чл.630, ал.1 ТЗ, с приложение на нормата на чл.635 от същия закон.

В срока за отговор ответникът „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК *****, не спори, че по силата на споразумение от 27.11.2020 година, с което е постигнато изменение на договор за револвиращ кредит от 25.02.2020 година, дружеството „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК ***** е станало поръчител на „СТВ К.“ Лтд., което

обстоятелство изключва ответникът да има качество на съдлъжник по заемната сделка. Навеждайки доводи относно характера на договора за поръчителство, като акцесорен по своя характер, въвежда твърдение, че той е основанието за възникване на дълга на ответника към кредитора, а не договорът за револвиращ кредит.

В този контекст и на база разпоредбата на чл.608 ТЗ, ответникът заявява, че договорът за поръчителство е изключен от обхвата на цитираната норма и не се явява търговска сделка. Ето защо вземане, което е възникнало от сделка, която не е търговска не може да е основание за уважаване на молбата по чл.625 ТЗ. Позовава се на практика на ВКС в този смисъл. Твърди, че процесният договор за поръчителство е обезпечителна сделка, за която не може да се приеме безпротиворечиво, че има търговски характер, доколкото не съществува яснота относно това дали заем, който е предоставен от чуждестранно лице, представлява дейност, която е свързана с упражняването от това лице занятие. Това обстоятелство прави невъзможно приложението на нормата на чл.608 ТЗ. Излагайки доводи относно липса на материална легитимация на молителя Б. ответникът, без да оспорва дълга си към него, моли съда да отхвърли молбата.

По повод въведената от ответника теза, че поръчителството не представлява сделка, която може да бъде третираната в контекста на неплатежоспособността на длъжника по нея, молителят Б. заема становище, че тази теза не може да бъде споделена и излага доводи, като цитира и съдебна практика, която разглежда поръчителството в контекст на понятието търговска сделка и възможностите на нормата на чл.608 ТЗ да бъде приложена в такива случаи.

По повод възникналата облигационна връзка между молителя и настоящия ответник и с оглед уговореното като да е приложимо право на щата Ню Йорк, което регулира заемното правоотношение и допълнителното споразумение, с оглед възложената му доказателствена тежест, молителят Б. представя меморандум, изготвен от посочената адвокатска кантора с превод на български език.

По повод дадени указания от съда за установяване на този регламент и с оглед на това, че правната система на САЩ принадлежи към прецедентното право, молителят Б. депозира молба, с която отново представя меморандум от същата адвокатска кантора, както и доктринерни разработки по въпроса за същината на англосаксонската правна система.

В срока по чл.629, ал.4 ТЗ по делото е постъпила молба по чл.625 ТЗ, подадена от „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“/ПИБ/ АД, ЕИК*****, с която се иска банката да бъде конституирана като присъединен кредитор във висящото производство. В молбата се съдържа твърдение, че „ПИБ“ АД има качество на кредитор на ответника, което произтича от сключената между него и ответника банкова сделка, представляваща договор за банков кредит от 27.08.2021 година, по силата на който банката е предоставила на ответника банков кредит в размер на 1 500 000 лева за оборотни средства за нуждите на дружеството. Предоставените парични средства представляват финансиране с

подкрепата на гаранционен инструмент „Портфейлна гаранция с таван на загубите за преодоляване на последствията от пандемията COVID -19“, структуриран и изпълняван в рамките на Оперативна програма „Иновации и конкурентноспособност 2014 -2020г.“, финансиран от Европейския фонд за регионално развитие и националния бюджет.

Присъединеният кредитор твърди, че съгласно клаузите на договора за банков кредит, кредитополучателят и съдлъжникът са поели задължение да заплащат на банката годишна съставна лихва на СЛП за лева, прилаган от банката, увеличен с надбавка от 4,882 пункта, но не по- малко от 5%, като уговорената лихва е дължима само за фактическото ползване на кредита.

Страните по договора са уговорили начина на плащане и падежите на вноските, чрез изготвения погасителен план, явяващ се Приложение №1 към договора за банков кредит.

Според раздел шести, т.11.4 от договора, при неизпълнение на което и да е от задълженията от страна на кредитополучателя и/или съдлъжника, за банката се поражда право едностранно да увеличи размера на надбавката на лихвата по т.11 от договора, считано от датата, на която е изтекъл срокът за изпълнение на съответното задължение или от датата, на която банката е констатирала неизпълнението, в случай, че за това задължение не е определен срок на изпълнение.

Реципрочно - при изпълнение на задължението, макар и със забава, банката може да намали размера на надбавката на лихвата, считано от датата на изпълнението.

Молителят твърди, че уговореният краен срок за погасяване на дълга, произтичащ от договора за банков кредит е 15.08.2028 година, като плащанията следва да се осъществяват съобразно уговорения погасителен план.

Молителят твърди, че предоставеният кредит е усвоен до пълния размер, като сумата е преведена по посочената сметка на кредитополучателя на няколко транша.

По кредита е извършено погасяване, но длъжникът е в просрочие, считано от 15.12.2023година – с общо 52 дни.

Просрочени са две вноски по главницата- за декември 2023г. и януари 2024година, падежите на които са настъпили на 15-то число.

Общият размер на просрочената главница е в размер на 31 157,27лв., а просрочената лихва, дължима на 15.01.2024година е в размер на 5 766,51лв.

Молителят заявява, че въпреки това просрочие банката не е обявила кредита за предсрочно изискуем, не е и предприела принудително изпълнение по отношение на просрочените вноски.

Твърди, че общият размер на дълга, произтичащ от договора за банков кредит е сумата от 1 187 157,29лв, формиран от редовна главница от 1 145 833,39лв.; просрочена главница от 31 157,27лв.; непогасена договорна лихва, начислена за периода от 15.12.2023г. до 14.01.2024година, вкл.; обезщетение за забава за просрочените плащания в периода от 15.2.2023г. до

04.02.2024г., вкл. в размер на 556,63лв.; текуща лихва за редовен дълг за същия период от време в размер на 3 843,49лв.

Моли съда, като съобрази изложеното, да постанови решение по чл.630, ал.1 ТЗ, поради неплатежоспособността на ответника.

Съдът е уважил искането на този кредитор и го конституирал като присъединен кредитор на основание чл.629, ал.4 ТЗ.

По тази молба ответникът „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК *****, не дава становище.

Съдът, преценявайки събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупността им, намери за установено следното:

По отношение на притежаваната от молителя Б. материална легитимация по молбата по чл.625 ТЗ.

По делото страните не спорят, че са обвързани от договор, представляващ споразумение за изменение на договор за револвиращ кредит и предоставяне на обезпечение върху активи, който договор за кредит е сключен на 25.02.2019година. Споразумението за изменение на този договор е сключено на 27.11.2020година и страни по него са „СТВ К. Лтд от Британски Вирджински острови, като кредитополучател/заемател, молителят С. Б., като кредитодател/заемодател и настоящия ответник „СТВ К.“ ЕООД, обозначен като солидарен длъжник.

С договора за револвиращ кредит от 25.02.2019година, сключен между С. Б. и „СТВ К.“ Лтд, страните са постигнали съгласие Б., като заемодател, да предостави на заемополучателя търговско дружество, чуждстранно юридическо лице /ЧЮЛ/ посочените в т.1 от договора суми, а именно –заемна сума от 1 000 000 щатски долара, като максимален размер, в рамките на която сума заемодателят ще предоставя на заемополучателя суми, обозначени като аванси; при максимално теглене от страна на заемополучателя на суми в размер на 200 000 щатски долара, като уговорените аванси следва да са в минимални траншове от 50 000 щатски долара.

Страните са приели, че съвкупното салдо на непогасената главница по всички аванси да не може да надвишава в никой момент максималното кредитно салдо, с възможност за предсрочно погасяване на дълга, без това да доведе до неблагоприятни последици за длъжника.

В разпоредбата на т.1 са уговорени и други параметри на договора.

С разпоредбата на т.2 е уговорен размер на възнаградителната лихва – проста, в размер на 1,5% на месец, с база максимално кредитно салдо, съществуващо във всеки един ден от съответния месец.

С т.3 от договора страните са уговорили, че всички лихви, които са начислени от датата на влизане на договора в сила до 29.02.2020г., имат падеж 29.02.2020г., освен ако не бъдат капитализирани.

С тази разпоредба е предоставена възможност, ако заемателят не плати тези лихви те да бъдат капитализирани – прибавени към общото салдо на главницата и върху тази база да се определя дължимата лихва, считано от 01.03.2020г.

За втората година на действието на заема е постигана договореност лихвите да се платят на датата на падежа.

Страните са уговорили, че в периода на действие на договора, не по-късно от 15 март, доколкото кредитът не е погасен, за заемателя съществува задължение да предостави отчет на своя кредитор и др. – т.4 от договора.

С нормата на т.5 от договора е уговорена като дата на падеж – датата 8.02.2021 година, за която са приели, че е дата за погасяване на главница и лихви.

Страните са уговорили и други условия на сделката и са дефинирали кои събития представляват събития на неизпълнение- това е неплащане до датата на падежа; надвишаване на кредитното салдо на уговореното максимално кредитно салдо в период над 30 дни; намаляване на годишни приходи на заемополучателя, поради прекратени с негови съдоговорители договори, под 1 000 000евро; несъстоятелност на заемополучателя и др.

Страните са уговорили като последица от неизпълнението и обявяване на същото, увеличаване на лихвения процент на 30% годишно при база- пълната сума на кредитното салдо.

Посочени са банковите сметки, по които ще бъдат превеждани поисканите от заемополучателя аванси; електронните адреси, на които ще се връчват изявленията на страните; че приложимо право в отношенията по този договор ще са законите на щата Ню Йорк и др.

Между страните не е налице спор, че на 25.02.2019 година е направена заявка за получаване на аванс от заемополучателя в размер на 250 000 щатски долара.

Относно споразумението от 27.11.2020 година, за наличието на което по делото не е налице спор, може да се приеме, че с него се изменяват условията на преждеописания договор за заем.

Установителната част на това споразумение се изразява в признание за съществуване на следните факти: че заемателят Б. е предоставил на заемополучателя „СТВ К.“ Лтд уговорения кредитен лимит от 1 000 000 щатски долара и че към 01.01.2021 година дългът ще достигне сумата от 1 322 975 щатски долара, формиран от главницата и начислена лихва.

След като е отчетено желанието на заемополучателя да получи допълнително финансиране от още 477 025 щатски долара, при изразена готовност да бъдат дадени допълнителни обезпечения/гаранции на заемотателя, страните са се съгласили за следното:

Да се извърши допълнително финансиране от заемотателя общо още в размер на 477 025 щатски долара, на два транша, като са уговорили, че лихвата по втория транш ще започне да се начислява на 01.01.2021 година, независимо от това дали сумата реално е достигнала до заемателя, но само при условие, че този втори транш е отпуснат не по-късно от 31.03.2021 година.

В съдържащото се резюме на новите параметри на договора са приели, че общият размер на заема, наречен от страните инвестиция има обща сума на

главницата от 1 800 025 щатски долара; че лихвеният процент остава непроменен – 1,5%, считано от 01.01.2021 година; че крайният срок за плащане на заемодателя е по-рано настъпилото от двете посочени събития – 01.01.2023 година или дата на събитие на излизане от инвестицията от страна на заемодателя, като преценката му е и обусловена от различни причини, неизчерпателно посочени в договора чрез примери.

С това споразумение е прието от страните, че допълнително обезпечение за вземанията на заемодателя, при условие, че заемополучателят не постигне парична реализация/излизане до 01.01.2023 година, то солидарният длъжник ще продаде притежавания от него актив, описан в т.6 от споразумението, находящ се на ул. “*****” в гр.София, за да изплати задълженията на заемополучателя, произтичащи от договора; другото уговорено като обезпечение и поетото от солидарния длъжник „СТВ К.“ ЕООД задължение е да ипотекира този имот в полза на Б., поемайки задължение да се въздържа от учредяване на други тежести върху имота, извън вече съществуващата в полза на банката ипотека, като поема и задължение да извърши вече упомената продажба при липса на плащане от страна на заемополучателя, за да погаси задълженията на последния, произтичащи от този договор.

Страните по сделката „СТВ К.“ Лтд, С. Б. и настоящия ответник „СТВ К.“ ЕООД са подписали това допълнително споразумение, което сочи, че е налице постигнато съгласие от страните по заемната сделка, като са приели, че останалите условия на договора за заем са непроменени.

По делото не е налице спор, а това се установява и от представените писмени доказателства на листове 66 и сл. по делото, че молителят Б. е изпълнил задължението си, произтичащо от договора за револвиращ кредит и е превел на заемополучателя „СТВ К.“ Лтд. уговорената заемна сума, с което правно действие се установява реалния характер на основната сделка.

По материалната легитимация на присъединения кредитор „ПИБ“ АД.

По делото не е налице спор, а това се установява и от представените от банката писмени доказателства, че тя се явява кредитор на ответника, което и качество произтича от сключената на 27.08.2021г. банкова сделка – договор № 000LD – S – 001615/27.08.2021г. за банков кредит.

По силата на постигнатото съгласие „ПИБ“ АД поема задължение да предостави на ответника „СТВ К.“ ЕООД банков кредит в размер на 1 500 000 лева, с краен срок на усвояване на кредита – 30.07.2022 година, при уговорени условия на сделката и погасителен план, представляващ неразделна част от договорните условия. Уговорен лихвен процент и краен срок за погасяване на дълга – 15.08.2028 година; с уговорени обезпечения- лични- чрез ангажиране на имуществената отговорност на едноличния собственик на капитала чрез института на солидарната отговорност- съдлъжник.

Уговорени са последиците от неизпълнението и възможността банката едностранно да измени договор в частта за срока, като отнеме преимуществата на срока за длъжника и направи кредита предсрочно изискуем, при наличие на предпоставките в раздел 13 от договора.

Страните са уговорили правата и задълженията на страните по договора.

По делото е представен погасителния план, който удостоверява срок и размер за плащане на уговорените погасителни вноски.

Относно активите на ответника, които представляват нетното имущество на длъжника, което служи за обезпечение на неговите кредитори и в частност притежаваните от ответника вещни права върху недвижимости и МПС/ППС.

Съдът служебно е изискал и събрал доказателства относно притежавани от ответника активи, а именно: доказателства касателно притежавани от него вещни права върху недвижимости – справка от АВ, от която се установява, че ответникът се е разпоредил с притежавания от него имот на ул. “*****”, като разпоредителната сделка/продажба/ е вписана в АВ на 07.09.2023 година и на 09.10.2023 година е заличена ипотеката върху имота.

От представената справка от регистъра на МВР, СДВР, отдел „Пътна полиция“ не се установява дружеството- ответника да има вещни права върху МПС/ППС.

Относно платежоспособността на ответника.

По делото ответникът е представил счетоводните документи, които са необходими за изследване на неговото финансово- икономическо състояние, за посочения период, съобразявайки определението на съда по чл.140 ГПК, с което са дадени указания за необходимите и относими към спора счетоводни документи.

Едновременно с това ответникът в хода на процеса е представил корекция на счетоводен баланс към 31.12.2023 година, заявявайки, че тази коригирана версия е достоверната и отразяваща осъществените от него стопански операции в обобщен вариант.

По делото е допусната съдебна експертиза, която да установи дали молителят е изпълнил задължението си по заемната сделка и е превел/предоставил в собственост на заемополучателя уговорената заемна сума, в какъв размер е тази сума; относно това дали е налице погашение на главница и/или лихви, произтичащи от тази сделка или не, какъв е размерът на дълга при липса на плащане от страна на поелите задължението лица; относно плащания по банковата сделка, размер на погашения, респ. неизпълнени задължения от парично естество, произтичащи от договора за банков кредит и др., както и да установи какво е финансово- икономическото състояние на ответника за изследвания период от време.

Заклучението е изготвено от вещното лице С. М. и представлява основно заключение и две допълнителни, приети като годно доказателствено средство по делото.

От това доказателствено средство се установява следната фактическа обстановка, която касае финансово- икономическото състояние на дружеството:

Относно структура на активи на ответното предприятие за изследвания период от време 2020-2023 г., вкл., вещното лице е посочило, че тази структура за изследвания период от време е претърпяла трансформация, изразяваща се в това, че за периода 2020/21 г. преобладаващи са дълготрайните активи

/нетекучи, ДМА/, формирани от земя и сгради, съоръжения и др. Само около 0,3% част заемат дългосрочните финансови активи- акции и дялове в асоциирани предприятия, както и отсрочени данъци. Към края на 2022 година съотношение между нетекучи и текущи активи е 56/44, като съществени изменения са настъпили при текущите активи, изразяващи се в отчетен значителен ръст на краткотрайните активи, които нарастват от 4,46% на 44,14% - почти десет пъти. Основен дял в тези активи заемат паричните средства и това касае тригодишен период, чието участие в структурата на текущите/краткотрайните активи е както следва: 68%, 56%, 72% от общата им стойност. През този период краткотрайните активи са формирани от материални запаси и парични средства и към 31.12.2022година- изцяло от парични средства. Конкретното тегло на краткотрайните активи, които участва и формират структурата на активите на ответника е отразено от вещото лице в таблица 14 от основното заключение, като дадените величини са според балансовата им стойност.

Другата особеност е за тази част от баланса на предприятието е, че през последната година на анализирания период стойността на ДМА намалява значително и достига 20% от общата балансова стойност на притежаваните от ответника активи.

По отношение на пасивите вещото лице сочи следните особености:

В края на 2020г. основен дял в структурата на пасивите на „СТВ К.“ ЕООД заемат задълженията, които съставляват 99% от общата сума, като преобладаваща част от тях – около 72% - са нетекучи задължения, които са изцяло към финансови предприятия.

Текущите задължения са към доставчици, персонал, публични и др. задължения.

В таблица 15 от основното заключение вещото лице е посочило кредиторите на дружеството - ответник и размер на задълженията към всеки от тях. Общият размер на дълга според тази таблица е сумата от 7 968 669,22лв., като между тези кредитори са молителят Б. и „ПИБ“ АД. Вещото лице е посочило също, че от ответника не е представена информация за основанията за възникване на тези задължения, нито такава, от която може да се направи извод кога са падежите на тези задължения, не са представени и хронологични ведомости на съответните счетоводни сметки, от които да се установят датите и сумите на извършените плащания по всяко задължение.

Специфичното в случая е, че през целия изследван период се забелязва тенденция към увеличаване на размера на задълженията по абсолютна стойност, без това да води до съществена промяна в структурата им, тъй като съотношението между нетекучи и текущи задължения се запазва. Следователно може да се говори за нарастване на дълга като стойност без това да води до промяна в неговата структура.

В тази структура на пасивите собственият капитал на дружеството към 31.12.2020г. има несъществена част – едва 0,75% от общата сума на пасивите. През този период текуща печалба е отчетена само за 1 година – 2020г. – в размер на 4 хил. лв. и заедно с натрупаната/неразпределена печалба за минали

години – 28 хил. лв. - същата формира собствения капитал към 31.12.2020г. в размер на 32 хил. лв. За 2021г. е отчетена текуща загуба от 1 498 хил.лв., която води дружеството до декапитализация, като собственият капитал е отрицателна величина.

Положителният финансов резултат, отчетен единствено за 2022година, който е от 421 хил.лв., не преодолява декапитализацията, а текущата загуба за 2023г. от 7 110 хил.лв. задълбочава лошото състояние на дружеството.

По отношение на това дали дружеството е платежоспособно или не, въз основа на показателите за ликвидност, представляващи количествени характеристики на способността на предприятието да изплаща своите краткотрайни/текущи задължения с наличните си краткотрайни активи, вещото лице е достигнало до следните резултати за изследвания период от време:

КОЛ за 2020 г. – 0,20; за 2021г. – 0,18; за 2022 г. – 2, 13 и за 2023г . - 0,35;

КБЛ за 2020 г. – 0,11; за 2021г. – 0,17; за 2022г. – 2,12 и за 2023г. – 0,347;

КНЛ и КАЛ за 2020г. -0,008; за 2021г. – 0,19; за 2022г – 1,97 и за 2023г. – 0,27.

По отношение на своята финансова автономност и реципрочния коефициент за задлъжнялост, даващи възможност за преценка наличието на финансова независимост на предприятието от кредиторите, за които са приема, че има несамостоятелно значение и представляват индикация за евентуална неплатежоспособност, вещото лице е посочило, че показателите, съдържащи се в таблица 4 от основното заключение за 2020г. са далеч от референтните стойност, а за периода 2021-2023г., предприятието е декапитализирано, поради което изчислените стойности не могат да бъдат обективен критерий, защото не дават реална представа за степента на задлъжнялост на търговеца, а в пасива на баланса не е включен собственият капитал, които обстоятелство сочи на висока степен на задлъжнялост.

Въз основа на тези две групи показатели, както и помощни такива, посочени примерно в таблици под №№4 и 5 и даващи представа какви са съотношенията между базисни елементи от пасива и актива от счетоводния баланс на ответника, може да бъде установено счетоводното състояние на едно търговско дружество. За тези показатели/коефициенти вещото лице отбелязва, че съществуват многообразни варианти като съотношение, а за конкретния ответник, вещото лице достига до извод /въз основа на извършените съпоставки на тези показатели/, че в три от изследваните общо четири години от живота на ответника, неговото текущо финансово-икономическо състояние е лошо и това касае 2020 г., 2021 г. и 2023година. Изключение прави 2022 година, когато и коефициентите за ликвидност са над референтните стойности, които съобразени и с другите показатели/коефициенти дават основание това състояние да се оцени като сравнително лошо. Въпросът е, че негативната тенденция се запазва и се явява непреодолимо за ответника лошо финансово състояние.

Допълнителен аргумент в тази насока, на който вещото лице се опира, е

състоянието на нетни активи, респ. постоянният капитал и нетния оборотен капитал, като последният е бил положителна величина единствено към 31.12.2022 година, но причина за тази положителна финансова промяна и положителната величина е привлеченият заеман ресурс, а не търговската дейност на ответника.

Това обстоятелство единствено потвърждава извода, че през анализирания период ответникът е бил в преобладаващо лошо текущо финансово състояние.

Базирайки се на съотношение между имущество и задължения, вещото лице приема, че данните за изследвания период от време дават основание да се направи извод, че притежаваното от ответника имущество не се явява достатъчно, за да бъдат погасени неговите задължения. Особено неблагоприятно е това съотношение към края на 2023 година, когато размерът на дълга е десетократно по-голям от балансовата стойност на притежаваното имущество.

По отношение на това дали задълженията на ответника към молителя Б. и „ПИБ“ АД са намерили отражение в счетоводните му записвания.

Вещото лице дава заключение, че задълженията на ответника към Б. са отразени, по данни от Аналитична ведомост на сметка 1521 „Получени дългосрочни заеми“ в периода януари-декември 2023 година, като стойността на дълга е записана в размер на 2 744 760 щатски долара /5 013 317,86лв./ На вещото лице не е представена хронологична ведомост или друг счетоводен документ, от който да се установи точната дата на това записване.

В тази връзка вещото лице дава пояснения в проведено о.с.з., в което основната експертиза е изслушана, че задължението към молителя Б. е следвало да намери счетоводно отражение при ответника към датата на сключване на процесното допълнително споразумение, по силата на което ответникът е поел задължение да изпълни задълженията на основания длъжник по договора за заем – т.е. на 27.11.2020г., където заемните суми са били предоставяни преди и след споразумението, видно от платежните нареждания.

Според това споразумение и развитието на правоотношенията, съобразно създадения с него регламент, вещото лице дава пояснения, че към датата на сключване на споразумението за изменение на договора за револвиращ кредит, задължението е с падеж 01.01.2023 година, поради което към 31.12.2020г. това задължение е дългосрочно. Към 31.12.2021г. – краткосрочно, а към 31.12.2023г. – текущо.

Въз основа на това вещото лице е изготвило алтернативни варианти, при които според вида на дълга, в контекст на гореизложеното и включвайки задължението към Б., вещото лице представя нови коефициенти за ликвидност, които значително се влошават и това е така, тъй като те са резултат от добавяне на нова „тежест“ – значително парично задължение към пасива, което неминуемо рефлектира върху тези количествени характеристики. Отразени са в таблица 11 от първото допълнително заключение и съобразно тези коефициенти, няма година, в която показателите

за ликвидност на ответника да достигат референтни стойности, които според съдебната практика са „1“-ца.

По отношение на конкретния размер на дълга към молителя Б., във второто допълнително споразумение, вещото лице изчислява същия на база клаузите на договора за револвиращ кредит и допълнителното споразумение към него, като е съобразило нормите за определяне на акцесорните вземания към главницата.

Съгласно това второ допълнително заключение вещото лице заключава, че главницата по този договор е от 1 800 000 щатски долара, при лихвен процент от 1,5% за периода от 01.01.2021г. до 31.12.2022година и след тази дата – от 2,3⁰% при уговорен падеж на вземането, произтичащо от договор 01.01.2023година.

Въз основа на уговорките между страните вещото лице сочи, че общият размер на дълга е сумата от 3 649 560 щатски долара, формиран от главница и лихви, чийто размер е посочен за различните периоди.

По отношение на вземанията на присъдения кредитор „ПИБ“ АД, вещото лице сочи, че към датата на подаване на молбата за присъединяване по чл.629, ал.4 ТЗ, вземанията на банката, които са останали неплатени от ответника, съобразно изложеното в молбата са две вноски по главница, както следва: на 15.12.2023г. в размер на 10 323,94лв. и на 15.01.2024г. в размер на 20 833,33лв. и към 04.02.2024година размерът на неплатените вноски е общо от 31 157,27лв. Към тази дата има и неплатена лихва в размер на 5 766,51лв. Още вземания към тази дата са е обезщетение за забава на просрочена лихва в размер на 556,63лв. и текуща договорна лихва за редовен дълг за периода от 15.01.2024г. до 04.02.2024година в размер на 3 843,49лв.

До датата на изготвяне на това заключение е настъпил падеж, съобразно погасителния план по договора за кредит, отразен в таблица 1 към това заключение, общо в размер на още 203 159,69лв.

Налице са извършени частични погашения на 14.02.2024г., на 12.04.2024г. и на 17.06.2024година от М.С. общо в размер на 55 188,46лв. общо.

Алтернативни варианти са представени и за показателите за финансова автономност и задлъжнялост, които според вещото лице отразяват влошаване не от 2021година, както при показателите за ликвидност, а още от 2020 година, когато е настъпила декапитализацията на дружеството.

Вещото лице е констатирало, че ответникът за изследвания период от време е имал сключени договори с банки, които са намерили отражение в аналитичните ведомости по сметка 1521 „Получени дългосрочни заеми“ за периода 2020-2023г.. През този период е погасен съществуващ през 2020г. кредит към „Прокредит Банк“ АД, а през 2021г. – са усвоени кредити от „Юробанк България“ АД и „ПИБ“ АД, като кредитът към „Юробанк България“ АД е погасен през 2022година. Към края на 2023година е налице задължение към „ПИБ“ АД, като по този кредит има просрочени задължения, макар банката да не е предприела принудително изпълнение за вземанията си.

Вещото лице е посочило, че част от краткотрайните активи на ответника са формирани от вземания, като едно от тези вземания е на значителен размер от 1 186 068,48лв. и се явява определящо по отношение на вземанията за 2022година, като след дебитни обороти през 2023г. в размер на 874 633,10лв. и кредитни такива в размер на 1 963 014,32лв., към 31.12.2023година това вземане е редуцирано до размер от 97 687,26лв. По отношение на този въпрос вещото лице дава становище, че не може да се приеме, че дружеството през изследвания период е имало просрочени вземания, които да са в съществени размери, за да се наложи необходимостта от това тези вземания да бъдат изключени от краткотрайните активи на ответника при изчисляване на показателите за ликвидност.

В първото допълнително заключение вещото лице дава отговор на конкретни въпроси касателно това по какъв начин са формирани вземанията на ответника, възлизащи на 1 241 хил.лв. и какъв е техният актуален статус, като резултатите и направените разбивки са отразени в таблици 1 и 2 от това заключение, с изрична уговорка, че от предоставените на вещото лице счетоводни документи не е възможно да се направят обосновани констатации относно начина на осчетоводяване на отделните вземания и съответствието на извършените счетоводни записвания с изискванията на Закона за счетоводството /ЗСч/ и приложимите национални и счетоводни стандарти.

По отношение на това какъв е произходът на паричните средства, отчетени като част от краткотрайните активи на ответника за изследвания период от време, своите констатации за 2022-2023г. вещото лице е отразило в таблици 3 и 4, в които е синтезирало отчетените обороти в лева, които са по сметки от група 50“Парични средства“ и е извършило сумиране на паричните средства за всяка от двете години, а извършените погашения от дружеството към негови задължения са отразени в таблици под №№ 5 и 6, но отново е подчертано, че начинът на водене на счетоводството изключва възможността да се направят обосновани констатации относно начина на осчетоводяване на паричните средства и съответните записвания като съобразени с изискванията на ЗСч и приложимите международни и национални счетоводни стандарти.

Констатациите по отношение на вземанията за 2023година са отразени в таблица и е направената същата бележка касателно липсата на възможност, по вече изложени причини, да се направят обосновани констатации и за тези текущи активи за 2023година.

Това се отнася и за паричните средства за 2023 година.

Стъпвайки на отчетите на временния синдик/ назначен от съда като обезпечителна мярка/ вещото лице е посочило, че в периода от 01.01.2024г. до 30.06.2024година са извършени плащания от трети лица за погасяване на задълженията на ответника в общ размер от 97 490,67лв., 36 654,82 щатски долара и 9 934,70 евро.

Според това споразумение, сключено с молителя Б. и развитието на правоотношенията, съобразно създадения с него регламент и дадените пояснения относно характера на задължението, произтичащо от договора и допълнителното споразумение, а именно, че към датата на сключване на

споразумението за изменение на договора за револвиращ кредит, задължението е с падеж 01.01.2023 година, поради което към 31.12.2020г. това задължение е дългосрочно, към 31.12.2021г. – краткосрочно, а към 31.12.2023г. – текущо, са изготвени алтернативни варианти на заключението в частта относно показателите за ликвидност.

Според тези алтернативни варианти, в контекст на гореизложеното и включвайки задължението към Б. в пасива според закона, вещото лице представя нови коефициенти за ликвидност, които значително се влошават и това е така, тъй като те са резултат от добавяне на нова „тежест“ – парично задължение – към пасива, което неминуемо рефлектира върху тези количествени характеристики. Отразени са в таблица 11 от първото допълнително споразумение и съобразно тези коефициенти, няма година, в който показателите за ликвидност на ответника да достигат референтни стойности, които според съдебната практика са „1“-ца.

Алтернативни варианти са представени и за показателите за финансова автономност и задлъжнялост, които според вещото лице отразяват влошаване не от 2021 година, както при показателите за ликвидност, а още от 2020 година, когато е настъпила декапитализацията на дружеството.

В първото допълнително споразумение вещото лице пояснява, въз основа на молба на ответника от 22.04.2024 година и изложени в нея твърдения относно частични погашения на задължения на дружеството, че тези плащания са осъществени от трети за делото лице и тези плащания са извършени в периода след встъпването в длъжност на синдика, като обезпечителна мярка, до 30.06.2024 година, които са представени в таблица 8, въз основа на представени от ответника документи.

В това допълнително заключение вещото лица пояснява дали е налице счетоводната обосновааност на различни счетоводни операции, осъществени от ответника и дава отговор чрез два алтернативни варианта в частта притежавани активи, съобразно твърдения на ответника за притежаван от него софтуерен продукт на стойност 1 303 177, 81лв. Както и за предходни активи/пасиви, вещото лица дава заключение, че за този актив към датата на изготвяне на заключението не са представени никакви документи, които да установят наличие на документална обосновааност на данните в частта на раздел Б, „Нетекущи активи“, група I „Нематериални активи“, съдържащи се в представения от ответника счетоводен баланс към 31.12.2023 година, различен от представения с подадената от него молба по чл.625 ТЗ.

На основание чл.3 от Закона за счетоводството, съобразно който може да се приеме, че редовно воденото счетоводство е налице, тогава, когато счетоводните записвания са пълни, правилни, своевременно извършени в определен хронологичен порядък, разбираеми и даващи ясна картина за стопанските операции и имуществото на предприятието, с оглед на обстоятелството, че ответникът за изготвяне на заключенията по делото е предоставил ограничен обем счетоводни документи, не е възможно да се направят обосновани констатации и изводи за наличие на редовно водено счетоводство за проверявания период от време.

При изслушване на второто допълнително заключение на 22.10.2024 година в о.с.з. вещото лице въз основа на направените преизчисления на дълга към молителя Б. и настъпилите нови падежирани вноски по банковата сделка, които водят до увеличаване на пасивите на ответника, заявява, че това неминуемо води до влошаване на показателите за ликвидност на ответника.

Останалите документи не се явяват пряко относими към предмета на спора.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът достига до следните изводи:

В настоящето производство са възникнали две процесуални връзки, поради обстоятелството, че към молбата по чл.625 ТЗ, подадена от С. Б., в срока по чл.629, ал.4 ТЗ съдът е конституирал и друг кредитор, присъединен и това е „ПИБ“ АД.

Общото, което съдът приема и изследва и за двете молба са предпоставките за уважаването им.

Тези предпоставки са процесуално-правни и материално-правни.

По процесуалните предпоставки:

И двете подадени молби намират правното си основание в разпоредбата на чл.625 във връзка с чл.607аТЗ във връзка с чл.608 ТЗ.

За уважаването им следва да са налице предвидените в закона процесуално-правни и материално-правни предпоставки за това – молбата да е подадена пред надлежен съд, от активно легитимирано лице, да се установи наличие на парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или последиците от прекратяването ѝ, или публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или задължение по частно държавно вземане, свързано с търговската дейност, което длъжникът да не може да изпълни. Съгласно т.4 на чл.608, ал.1 ТЗ, с която са допълнени основанията за откриване на производство по несъстоятелност, поради неплатежоспособност (ДВ, бр. 102 от 2017 г., в сила от 31.03.2018 г.), се счита неплатежоспособен и търговец, който не е в състояние да изпълни задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца.

В настоящия случай са налице предвидените от закона процесуално-правни предпоставки – сезираният съд е надлежен по смисъла на разпоредбата на чл. 613 ТЗ и молбите са подадени от страни с активна процесуална легитимация.

По материалната легитимация на С. Б..

Твърдението на молителя е, че има изискуеми парични вземания, които произтичат от акцесорна сделка, която е пряко свързана с търговска сделка и които макар и изискуеми ответникът не е в състояние да плати, тъй като не разполага с имущество.

Относно описаните по-горе задължения и техния характер.

Вземанията на молителя Б. са парични и с настъпил падеж – обстоятелства, по които страните не спорят.

Спорът е съсредоточен относно това дали договорът, който обвързва страните представлява правоотношение, което се субсумира от нормата на чл.608 ТЗ, с оглед на това, че по тази облигационна връзка ответникът, по виждане на страните, има качество на поръчител/гарант за вземанията на кредитора Б., които произтичат от друга облигация, свързваща го със заемополучателя по договора за заем/кредит.

Относно договора за револвиращ кредит и неговия характер – основната сделка, сключена между молителя Б. и ЧЮЛ „СТВ К.“ Лтд.

По виждане на състава, основаващо се на тълкуване на клаузите на този договор, може да се направи обоснован извод, че се касае за търговска сделка.

Тук е мястото да се посочи изрично, че търговският характер на сделката се отнася и се преценява от гледна точка на длъжника, а именно дали договорната обвързаност е свързана с осъществяването от него занятие, търговска дейност.

Това е така, защото съдът по несъстоятелността е този, който следва да даде отговор на въпроса дали сделката, от която произтича вземането на молителя, сезирал го с молбата по чл.625 ТЗ, е търговска и това не се повлиява от уговореното между страните приложимото право по него да е правото на щата Ню Йорк. Уговорката относно приложимото право касае вътрешните отношения между страните, приетият от тях регламент за развитие на възникналата облигационна връзка, нейното изменение, респ. преустановяване, но не определя търговският и характер, защото последният се преценява съобразно нормата на чл.286 ТЗ, която е приложима в производството по чл.625 ТЗ. Последното е предопределено от обстоятелството, че производството се развива според законодателството на Републиката, защото ответникът е българско юридическо лице, търговско дружество с адрес на управление в гр.София и при преценка за наличие на материалните предпоставки за уважаване на молбата по чл.625 ТЗ, съдът ще приложи императивните норми на ТЗ касателно несъстоятелността, включително и тези, които регламентират коя сделка е търговска.

Ето защо при разбор на клаузите на договора за револвиращ кредит, който молителят Б. е сключил с неучастващото по делото търговско дружество „СТВ К.“ Лтд., може еднозначно да се приеме, че се касае за възникнало заемно правоотношение, носещо характеристиките на договор за заем и непосредствено свързано с осъществяваната от заемополучателя търговска дейност. Съдът приема, че това е така, защото в договора изрично се сочи каква е целта на так. нар. кредитиране от заемотателя – да се подпомогне кредитополучателя да покрие „обичайните разходи за дейността си, които дружеството очаква да извърши в промеждутъка между плащанията, очаквани по договорите с клиенти“. Обичайните разходи за дейността на едно търговско дружество са разходи, свързани с осъществяваната от него търговска дейност.

Въз основа на посочената цел за получаване от главния длъжник по заемната сделка на „свежи пари“ може да се направи категоричен извод, че тези средства са получени във връзка с осъществяването от чуждестранното юридическо лице /ЧЮЛ/ занятие. Това води до извод, че сделката има търговски характер по смисъла на чл.286, ал.3 вр. с чл.286, ал.1ТЗ, като презумпцията по ал. 3 е останала необорена в настоящия процес.

По допълнителното споразумение към този договор, страна по което е настоящият ответник.

Няма спор, че по силата на тази облигация, довела да изменение на параметрите на основната сделка, както по отношение на размера на заема, така и по отношение на падежа и гаранциите, които заемодателят е получил, ответникът е поел задължение да гарантира изпълнение на задължението на заемателя, като обезпечи вземанията на кредитора със своето имущество и чрез института на пасивната солидарност, възникнала от договора за поръчителство, инкорпориран в това допълнително споразумение от 27.08.2020година.

Видно от съдържанието на това допълнително споразумение, с него е променен размерът на заема, като страните по първоначалния договор са постигнали съгласие заемополучателя ЧЮЛ да получи финансиране с още 477 025 щатски долара, извън вече уговорения заем от 1 000 000 щатски долара, което иде да потвърди отново търговския характер на сделката, сключена между заемодателя и заемателя /относно заема като търговска сделка в контекст на института на несъстоятелността вж. решение № 55 от 17.07.2019г. по т.д. № 618/2018 г. на Т.К., I т.о. на ВКС/.

Допълнителното споразумение инкорпорира волята на страните по заемната сделка за изменение на същата и споразумението на кредитора Б. с настоящия ответник, което представлява допълнителна и несамостоятелна по своя характер облигационна връзка.

По отношение на възникналата акцесорна сделка между молителя Б. и настоящия ответник.

Според даденото тълкуване в представените меморандуми от американската адвокатско кантора и разкриване на действителната воля на страните, настоящият състав приема, че тази сделка е договор за поръчителство, като най- близка правна фигура, а според представения меморандум на листове 287 и сл. от делото, според чл.5-701/a/ /2/ от Общия закон за задълженията на Ню Йорк, „който изисква всяко обещание да отговоря за дълг, неизпълнение или неправомерно поведение на друго лице – т.е. гаранция – да бъде в писмена форма, за да е изпълняемо“. Според дадената трактовка на закона, гаранциите са формулирани в Закон за измамите на Ню Йорк, които за да възпрепятстват измамите, следва да са сключени в писмена форма, за да са изпълними.

Тъй като се касае за право, което попада в англосаксонската правна система, в която действа прецедентът, а не нормативен акт в същинския смисъл на думата, то правна норма е съдебното решение, а не изричен закон

текст. Съдебан акт, носещ характеристиките на прецент, явяващ се източник на правото в настоящия случай молителят Б. не е представил, но както вече е подчертано по-горе, съдът приема, че при преценка относно това дали гаранционната сделка е търговска по своя характер, ще цени и прилага българския закон и относимата към него съдебна практика.

Според поетото с допълнителното споразумение задължение от ответника – т.б – същият е поел задължение да отговаря безусловно за всички суми, дължими съгласно основния договор за револвиращ кредит и тези, които произтичат от допълнителното споразумение.

Освен така поетото задължение е обещал да сключи със заемотателя договор с който да учреди ипотека за обезпечение на вземанията му, чийто правопораждащ юридически акт е договорът за заем и допълнителното споразумение и е поел други обещания/ задължения.

Сключената между молителя Б. и „СТВ К.“ ЕООД сделка съществува доколкото съществува основния договор за заем/кредит и е пряко свързана с него, тъй като иде да гарантира на кредитора- заемотател, че ще получи удовлетворение, ако не пряко от своя длъжник - заемополучател, то от лицето, което му е дало лично обезпечение и е обещало да ипотекира в негова полза недвижим имот, който притежава и това е настоящият ответник. Безспорно е установено по делото, че по тази несамостоятелна, вторична облигационна връзка е налице неизпълнение на поето задължение, макар да е настъпил падеж на същото - 01.01.2023 година. Безспорно е и че произтичащите от нея задължения са парични. Неизпълнението се изразява в липса на плащане - липса на възстановяване на кредитора Б. на заетите парични средства, както и липса на изпълнение на поетите задължения за учредяване на допълнителни обезпечения в полза на заемотателя, респ. на плащане на остатък от продажната цена на имота.

В настоящия случай правно значимо е неизпълнението на основното задължение от страна на гаранта - парично и изискуемо по смоя характер.

По въпроса за характера на подобен род сделка – акцесорни, но породили парични задължения, които сделки са свързани с изпълнението на търговска сделка, е създадена съдебна практика, която се отнася за договора за поръчителство и е обективизирана в решения на ВКС/ решение № 143 от 16.10.2015 г. по т.д. № 937/2015 г. на ВКС, ТК, I т.о. и решение № 4 от 26.07.2022 г. по т.д. № 497/2020 г., Т К, II т.о./, с които касационната инстанция приема, че „когато договорът за поръчителство е сключен като обезпечение за изпълнението на една търговска сделка, вземането на кредитора по него е вземане, отнасящо се до търговска сделка по смисъла на чл.608, ал.1 ТЗ, поради което невъзможността на търговеца - поръчител да изпълни това задължение съставлява израз на обективното състояние на неплатежоспособност по смисъла на чл.608 ТЗ“.

В настоящия случай договорът за поръчителство е сключен между страните като обезпечение на договор за заем, имащ характера на търговска сделка.

Макар и изрично посочено, че този извод на ВКС касае договора за поръчителство, по виждане на състава тази конструкция следва да намери приложение и при други сделки, които се явяват гаранция/обезпечение на кредитора по търговска сделка.

Така създадената съдебна практика се явява относима и приложима към настоящия случай, поради което съдът следва да я съобрази.

Ето защо настоящият състав намира за установено, че молителят Б. има качеството на кредитор с вземане, отнасящо се до търговска сделка, поради което на основание чл. 625 вр. чл.608, ал.1, т.1 ТЗ е легитимиран да предяви молба за откриване на производство по несъстоятелност на ответното дружество.

По отношение на материалната легитимация на присъединения кредитор „ПИБ“ АД.

Тук положението е еднозначно и безспорно установено, защото претендираните от този молител да са изискуеми парични вземания произтичат от договор за банков кредит, който съобразно нормата на чл.1 от ТЗ, т.7 е дефиниран като абсолютна банкова сделка по смисъла на чл.286, ал.2 ТЗ.

В ТЗ (чл.430) се съдържа легална дефиниция на договора за банков кредит, съобразно която с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Съобразно ал.2 на цитираната разпоредба заемателят плаща лихва по кредита, уговорена с банката, като законодателят изисква писмена форма за договора като условие за неговата валидност (ал.3 на чл.430 ТЗ).

Както е видно от дефиницията на договора за банков кредит, банката поема задължение да отпусне исканата от кредитополучателя парична сума при определени условия и срок.

Така дефиниран договорът за банков кредит е двустранен, възмезден, консенсуален, каузален, комутативен, главен, формален, с продължително изпълнение договор. Задължението на банката е за отпускане на исканата от кредитополучателя парична сума, като срещу това задължение заемателят поема няколко насрещни задължения, основното от които е да върне главницата заедно с уговорената цена на ползване на паричния ресурс (възнаградителната лихва). Освен това кредитополучателят има задължение да използва паричната сума по предназначение, като неспазване на посочената цел за използване на паричната сума може да доведе до право на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем.

По отношение на изискуемостта на вземанията на банката.

Съобразно приетия за уреждане на възникналите от договора отношения регламент – договора на банков кредит – молителят твърди, че кредитополучателят е в просрочие, тъй като не е погасил падежирали вноски, съобразно уговорения погасителен план. Извършеното в хода на процеса

частично плащане не е довело до точно изпълнение, защото не е налице пълно погасяване на падежираните вноски, поради което съдът приема, че ответникът се явява неизправна страна по договора за кредит, изпаднала в забава.

Ето защо съдът приема, че „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД разполага с изискуемата, съгласно закона, материална легитимация на кредитор с изискуемо парично вземане, произтичащо от търговска сделка по смисъла на чл.608, ал.1, т.1 ТЗ.

По отношение на втората предпоставка със съществуването на която законът свързва уважаването на молбата по чл.625 ТЗ - състоянието на неплатежоспособност.

Съгласно непротиворечивата съдебна практика състоянието на неплатежоспособност се определя като обективно състояние, при което търговецът не е в състояние да покрива своите краткосрочни/текущи задължения с наличните си краткотрайни активи.

Съществуващата трайна и непротиворечива съдебна практика, обективирана в решения на ВКС, напр. [решение № 164/30.11.2013 г. по т.д. № 284/2016 г.](#) на ВКС, II т.о. и [решение № 179/30.10.2017 г. по т.д. № 1048/2017 г.](#) на ВКС, I т.о. и с нея е споделено разрешението, дадено в [решение № 32/17.06.2013 г. по т.д. № 685/2012 г.](#), [решение № 18/10.05.2019 по т.д. № 1845/2018 г.](#) на I т.о. на ВКС, според които е прието, „...че при извършване на анализ на цялостното икономическо състояние на длъжника съдът е длъжен да съобрази структурата на активите, като от значение за коефициентите на ликвидност е дали краткотрайните активи са реално реализируеми, ликвидни, дали са към свързани лица, респ. дали вземанията са събираеми или не. По правило коефициентът на обща ликвидност се явява основен показател за състоянието на неплатежоспособност при действителна ликвидност на всички елементи от краткотрайните активи, участващи при формирането му. Липсва ликвидност, когато няма търсене на пазара на конкретните материални запаси или краткосрочни инвестиции, съответно е налице несъбираемост или обезценка на краткосрочните вземания, като от значение за установяването им са коефициентите на оброщаемост на съответния актив“.

За да се установи дали търговецът е платежоспособен или не съдът следва да установи какво е неговото финансово-икономическо състояние. Като явен признак за наличието на това състояние са показателите за ликвидност, които представляват количествени характеристики, даващи възможност да се извърши преценка дали с притежаваните от търговеца краткотрайни активи последният е в състояние да покрие своите краткосрочни/текущи задължения.

В практиката се приема, че основен показател за състояние на неплатежоспособност при действителна ликвидност на краткотрайните активи, които търговецът притежава, участващи при формирането му, е показателят за обща ликвидност, който следва да е в референта стойност, приета от практиката като 1-ца. Това означава, че компонентите, включени в този показател покриват четирите категории краткотрайни активи и тяхната

величина е равна, поне, на величината на задълженията от краткосрочен/текущ характер. За да се приеме, че този показател е реален /даващ представа за действителното състояние на търговеца/ и поради това определящ изводите на съда за наличието на състояние на платежоспособност/неплатежоспособност, следва да се установи както съществуването на включените в баланса краткотрайни активи, така и тяхната ликвидност. Това означава да е установена фактичката им наличност им и възможността им да получат пазарна реализация, да имат своята реална цена, да са събираеми и др.

В настоящия случай съдът съобразява изготвените от вещото лице алтернативни варианти в допълнителното заключение, при които вещото лице е включило в баланса на ответника задължението, което произтича от допълнителното споразумение с първоначалния молител Б. /възникнало още през 2020г./, което допълнително негативно повлиява върху и без това неблагоприятните показатели за ликвидност, според които ответникът не разполага с активи, които да гарантират интересите на кредиторите, т.е. намира се в обективно състояние на невъзможност да обслужва своите краткотрайни/текущи задължения. След правилното осчетоводяване на вземанията на Б. като част от пасивите на ответника и които вземания към 31.12.2021г. имат характеристиките на краткосрочни, а към 31.12.2023г. – на текущи вземания, съчетани с увеличаване на размера на дълга на ответника, както от съществуващия падежирал дълг към Б., така и с увеличаване на абсолютната стойност на задълженията на ответника към неговите кредитори въобще, обстоятелство констатирано от вещото лице, при едновременно с това намаляващи активи от краткотраен характер, които ответникът притежава и намаляващо нетно имущество, може да се направи обоснован извод, че същият е в лошо икономическо и финансово състояние през целия изследван период.

Изрично следва да се посочи, че в хода на производството частични погашения на задълженията на ответника са осъществени от трети за делото лица, без да се установи какво е основанието за тези актове, но само по себе си това обстоятелство иде да потвърди обективната невъзможност ответникът да погаси сам с притежавани от него активи тези свои задължения, формиращи пасива на дружеството. Макар и извършени частични плащания, довели да намаляване на общия размер на дълга на ответника, те не са обстоятелства, които да доведат до трансформиране на финансовото състояние на ответника от лошо към по- добро. Т.е. обективната невъзможност ответникът да покрива задълженията си остава непроменена и трайна за него. Това състояние се явява непреодолимо и поради обстоятелството, че дружеството, видно от отчетите на синдика е минимализирало осъществявана от него търговска дейност, като в тази насока съдът се позовава на месечния отчет на синдика от 19.02.2024година. С този отчети синдикът уведомява съда, че поради наложените запори на сметките на дружеството ответникът го е уведомил, че не е в състояние да осъществява своята обичайна търговска дейност, поради което няма приходи, но няма и разходи. Следователно не може да се приеме, че ответникът от осъществяваната обичайна търговска дейност ще получи

доходи, за да преодолее това тежко финансово състояние. Удостоверените от ответника да са налични активи-софтуер и др. подобни продукти, в представения в хода на процеса нов баланс към края на 2023 година не се явяват документално обосновани вписвания /както вече е споменато воденото счетоводство не мо може да се определи като редовно водено, което лишава тези частни свидетелстващи документи от доказателствата им сила по аргумент от нормата на чл.182 ГПК вр. с чл.621 ТЗ/, поради което съдът не приема да са налични активи, които биха повлияли върху изводите на съда за възможностите на търговеца да гарантира и не застрашава интересите на своите кредитори.

Преценявайки изчислените от вещото лице показатели за ликвидност за изследвания период от време, в техния алтернативен вариант /двете втори допълнителни експертизи и поясненията към тях/, съдът приема, че неизпълнението от страна на ответника на изискуемите парични задължения, произтичащи както от сделката с кредитора Б., така и от банковия кредит с „ПИБ“ АД, са израз на обективната му невъзможност да погаси тези задължения. Тази невъзможност е предопределена от липсата на краткотрайни активи- пари или други от попадащите в тази категория активи, чието осребряване би довело постъпване на парични средства, с които да бъдат покрити задължения от краткосрочно естество/текущи такива. Този извод не се променя от обстоятелство, представляващо увеличение на дела на краткотрайните активи в структурата на ответника за изследвания период от време – през 2022 година, поради увеличени парични средства като част от текущите активи, защото тук е мястото да се отбележи констатацията на вещото лице, че към 31.12.2022 година структурата на краткотрайните активи /так. нар. оборотен капитал/ е формирана единствено от парични средства – 37 хил.лв., чиято основна характеристика е абсолютната ликвидност, а това означава, че тези активи имат най- висока степен на ликвидност, но и обстоятелството, че са получени като заемни средства. Този констатиран „подем“ към края на 2022 година /намерил отражение в основното заключение като показател за обща ликвидност над 1-ца и положителна величина на оборотния капитал/ е последван отново от влошаване на икономическото състояние на ответника, аргументирано не само с показателите за ликвидност, не само с несамостоятелните показатели, които дават представа за финансовата автономност на дружеството и неговата независимост от кредиторите, но и останалите показатели, използвани от вещото лице, според които финансово- икономическото състояние на ответника за целия изследван период се очертава като трайно лошо и необратимо.

Ето защо настоящият състав приема, че по отношение на ответника е установено състоянието на неплатежоспособност.

По отношение на началната дата на това състояние.

По въпроса за определяне на началната дата на неплатежоспособност чрез анализ на цялостното икономическо състояние на търговеца въз основа на всички събрани по делото доказателства е формирана задължителна практика по чл. 290 ГПК на ВКС - решение № 33/07.09.2010 г. по т.д. № 915/2009 г. на ВКС, II ТО, решение № 115/25.06.2010 г. по т.д. № 169/2010 г. на

ВКС, II ТО, решение № 90/20.07.2012 г. по т.д. № 1152/2011 г. на ВКС, I ТО, решение № 44/04.07.2012 г. по т.д. № 983/2011 г. на ВКС, I ТО, решение № 202/10.01.2014 г. по т.д. № 1453/2013 г. на ВКС, II ТО, решение № 80/08.10.2015 г., т.д. № 1565/2014 г., I ТО, решение № 225 от 08.12.2016 г. по т.д. № 2572/2015 г. на ВКС, I ТО и други. В нея е застъпено становището, че началната дата на неплатежоспособност се определя чрез преценка на цялостното икономическо състояние на предприятието - длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност / задължнялост, чрез които се установява началния момент на обективната трайна неспособност на длъжника да погасява своите краткосрочни / текущи задължения с краткотрайните /текущи/ активи. В Решение № 80/08.10.2015 г., т.д. № 1565/2014 г. на ВКС, I ТО, е посочено, че влошаването на икономическото състояние на търговеца, имащо траен характер, може да настъпи и рязко, ако в един и същ момент се падежират значима част от дългосрочните до този момент задължения на длъжника /вкл. когато са само към един кредитор/, които се трансформират в краткосрочни, ако това води до обективна невъзможност предприятието да поеме своите краткосрочни задължения с наличните краткотрайни активи, която се установява чрез визираните по-горе икономически показатели. С решение № 71/30.04.2015 г., т.д. № 4254/2013 г. на I ТО, ВКС се е произнесъл по въпроса за значението на коефициентите за ликвидност и останалите финансово-икономически показатели и тяхната тежест при определяне на началната дата на неплатежоспособност, като е приел следното: „При финансово - икономическия анализ основен показател за състоянието на неплатежоспособност по правило е коефициентът на обща ликвидност, но само при условие, че е налице действителна ликвидност на всички елементи от краткотрайните активи, участващи при формирането му. Липсва ликвидност, когато няма търсене на пазара на конкретните материални запаси или краткосрочни инвестиции, съответно е налице несъбираемост или обезценка на краткосрочните вземания, като от значение за установяването им са коефициентите на обрачаемост на съответния актив. В тази хипотеза водещ е този от другите показатели за ликвидност /бърза, незабавна, абсолютна/, при изчисляването на който, включените активи могат реално да бъдат трансформирани в парични средства и състоянието на неплатежоспособност следва да се приеме за установено, ако с тези активи предприятието не може да посрещне краткосрочните, съответно текущите си задължения. Когато коефициентът на обща ликвидност е съответен на базовия за отрасъла, но стойността на коефициент на бърза, незабавна или абсолютна ликвидност е под стойността, характерна за отрасъла, следва да се установи конкретната причина за това. Коефициентите на финансова автономност / задължнялост са помощни и лошите им стойности при добри показатели на ликвидност не сочат наличие на състояние на неплатежоспособност на търговеца, а са единствено индигия за евентуално настъпване на това състояние в бъдеще“.

Съобразявайки дадените разрешения в съдебната практика и отчитайки конкретиките на настоящия казус, съдът акцентира на следните изводи в заключението на вещото лице. Финансовото състояние на ответника рязко се

влошава към края на 2023 година, когато неговите пасиви нарастват десетократно. Това е съпроводено с едновременното намаляване на притежаваните от него активи, както ДМА, така и оборотен капитал, който има определящо значение при преценката за наличие на неплатежоспособността. Въпросът е дали съдът следва да приеме, че това рязко влошаване в края на 2023 година, когато вече е настъпил падеж по заема с Б., защото вземането му е станало изискуемо, следва да се приеме за начална дата на неплатежоспособността.

От констатациите на вещото лице, изводите, които то прави, както по отношение на редовността на воденото от ответника счетоводство, така и относно показателите за ликвидност, съдът съобразява следното:

Както на база основното заключение, така и на база първото допълнително и второто допълнително заключение може да се направи извод, че ответникът е в трайно лошо финансово състояние.

Подобряването на показателите за ликвидност в основното заключение, което засяга само 2022 година е резултат от обстоятелството, че ответникът не е осчетоводил правилно породения към молителят Б. дълг, който от 2020 година се е трансформирал, с оглед уговорените падежи от дългосрочен, в краткосрочен през 2021 година и в текущ – към края на 2023 година, както и от получаване на заемни средства в този период.

Правилното осчетоводяване е довело до трансформиране на първоначално определените показатели за ликвидност /макар и не драматично/, като вещото лице е установило, че и през 2022 година общият и останалите показатели за ликвидност на ответника са извън референтните стойности. Ето защо може да се направи обоснован извод, че за целия изследван период ответникът не е бил в състояние с притежаваните от него краткотрайни активи – достатъчни и налични, да посрещне и покрие краткосрочните / текущи задължения, на база реалната ликвидност от икономическа гледна точка на тези активи - възможността им да се преобразуват за кратък период от време в парични средства на цена, близка до справедливата пазарна стойност.

Въз основа на получените от вещото лице показатели за целия изследван период, установени действителни коефициенти на обща ликвидност, сочещи, че за всяка съответна година от този период могат да се погасят само незначителни проценти от краткосрочните задължения, дори и при пазарна реализация на всички притежавани краткотрайни активи, то получените от това плащания /парични потоци/ ще се явят крайно недостатъчни да се погасят краткосрочните/текущи задължения на ответника. Ето защо настоящият състав приема за доказано, че началният момент на състоянието на неплатежоспособност на ответника е 31.12.2020 година.

Следователно отговорът на поставения въпрос е, че началната дата на състоянието на неплатежоспособност е настъпила много преди настъпване на изискуемостта на вземането на кредитора Б.. Падежирането на неговото вземане е направило икономическото състояние на ответника финансово нетърпимо, което обстоятелство е довело до подаване на молбата по чл.625 ТЗ от негова страна.

По искането на молителя Б., направено в хода по същество на делото съдът да постанови решение по чл.630, ал.2 ТЗ.

Относно това докога молителят може да направи искане за постановяване на решение по чл.630, ал.2 ТЗ е налице прозинасяне от ВКС с решение №124/21.01.2014г. по т.д.№1058/2012г. на I ТО.

С постановеното от ВКС решение се приема, че разпоредбата на чл.630, ал.2 ТЗ винаги предвижда искане на длъжника, съответно ликвидатора, синдика, Националната агенция за приходите или кредитор. За разлика от хипотезата на чл. 632, ал. 1 ТЗ, в която, при установяване определените в същата норма предпоставки /недостатъчност на наличното имущество за покриване началните разноски и непредплащането им по реда на чл. 629б ТЗ /, съдът задължително обявява длъжника в несъстоятелност, разпоредбата на чл.630, ал.2 ТЗ предвижда, че съдът може да обяви длъжника в несъстоятелност, когато е очевидно, че продължаване дейността му би било увреждащо за масата на несъстоятелността. С решение № 174/05.12.2011 г. по т.д. № 567/2011 г. на ВКС, II т.о. е прието, че за произнасяне по предпоставките на чл. 632, ал. 1 ТЗ съдът не се нуждае от изрично искане, т.е. служебно дължи произнасяне, каквато възможност очевидно нормата на чл.630, ал.2 ТЗ не предвижда.

Следователно произнасяне по чл.630, ал.2 ТЗ винаги предполага изрично искане за това от страна в производството, каквито на този етап са кредиторите и длъжника.

След анализ и съпоставка на нормите на чл.630, ал.1 и чл.630, ал.2 ТЗ касационната инстанция е посочила, че поради липса на приложение на принципа на преклузия касателно обстоятелства, отнасящи се до състоянието на неплатежоспособност на длъжника и отчитайки, че чрез искането на кредитора за произнасяне с решение с реквизити по чл.630, ал.2 ТЗ страната въвежда ново обстоятелство към вече заявено основание на молбата по чл.625 ТЗ и допълва вече въведено основание, то това искане – за произнасяне с решение по чл.630, ал.2 ТЗ следва да се осъществи до приключване на устните състезания по делото пред първата интанция.

В настоящия случай молителят Б. е направил искането в представената си пред съда писмена защита в хода по същество на спора.

Ето защо това искане, направено в тази фаза на процеса пред първата инстанция, не задължава съда да приеме да се произнесе по него.

Поради това съдът приема, че остава сезиран с искане за постановяване на решение по чл.630, ал.1 ТЗ.

Тъй като молителят Б. е направил искане в условие на евентуалност, ако съдът не приеме основание и причина за произнасяне по чл.630, ал.2 ТЗ, да постанови акт на основание чл.635, ал.2 ТЗ, съдът дължи произнасяне по този въпрос с определение.

Според съдебната практика няма пречка това определение да бъде инкорпорирано в решението по чл.630, ал.1 ТЗ.

Разпоредбата на чл.635, ал.2 ТЗ дава възможност съдът след откриване

на производството по несъстоятелност да лиши длъжника от правото да управлява и да се разпорежда с имуществото и да предостави това право на синдика, когато констатира, че с действията си длъжникът застрашава интересите на кредиторите.

Произнасяне по искането на кредитора на основание чл.635, ал.2 ТЗ предпоставяне необходимост от преценка дали длъжникът със своите действия застрашава интересите на кредиторите си.

За да подкрепи като основателно това свое искане молителят Б. е изложил тезата си за осъществени от органичния представител на ответника правни действия, включително и такива с разпоредителен характер, в резултат на което са застрашени интересите на кредиторите.

Настоящият състав на съда намира, че искането се явява допустимо, а разгледано по същество- основателно.

За да достигне до този извод съдът намира основание за него в депозирания от назначения като обезпечителна мярка синдик, месечни отчети. От тези отчети може да се направи категоричен извод, че управителят на ответника не е дал достъп на синдика до счетоводството си и за осъществяваната дейност, независимо от правомощията, които синдикът има в тази насока. Не е оказал на синдика никакво съдействие и е действал изборително в отношенията си с него. Осъществявал е действия- сделки, без да уведоми синдика за това, за което свидетелствуват изготвените от последния месечни отчети.

Действията, които застрашават интересите на кредиторите, осъществени от ответника в хода на настоящето производство, са следните: управителят на ответника не е дал необходимата информация на синдика касателно действащи договори, по които дружеството е страна, предмет на същите и стойност на договора; местонахождение на счетоводните книги и движими вещи на дружеството, представляващи офис оборудване; действия, които управителят е предприел за събиране на вземанията на дружеството, които са намерили отражение в баланса, да посочи произход на вземанията и кога са възникнали; предоставяне на дружеството Хитит на постоянен, неексклузивен, непрехвърляем и приложим за целия свят лиценз върху платформата СТВ, заедно с всички свързани с продукта права на интелектуална собственост, които според управителя на ответника към 31.12.2023 година са на стойност на 1 303 177,81 лв.; прекратяване на този договор от турското дружество, поради това, че ответникът не е в състояние да предоставя поддръжка и обслужване; сключен договор с „М.К.“ ЕООД за встъпване в дълг от 15.12.2023 година, по силата на който това дружество е извършило плащания на част от задълженията на ответника, срещу което е придобило право да ползва всички ДМА на настоящия ответник; да придобие права върху негови ДМА и др. актове на разпореждане.

В настоящия случай е налице допуснатата от съда на основание чл.629а, ал.1, т.1 ТЗ предварителна обезпечителна мярка- синдик, който съгласно цитираната норма има правомощията по чл.635, ал.1 ТЗ. Тази норма предоставя на синдика надзорни правомощия, като гаранция за защита

интересите на самия длъжник и на неговите кредитори чийто времеви граници са до постановяване на решението по молбата по чл.625 ТЗ.

В настоящия случай следва да се отчете обстоятелството, че от изготвените от синдика доклади в хода на производството може да се направи категоричен извод, че длъжникът е направил всичко възможно да държи настрана назначения синдик като обезпечителна мярка, с което поведение до голяма степен е обезсмислил тази мярка.

За да бъде постановено лишаване на длъжника от правото да управлява и да се разпорежда с имуществото и да бъде предоставено това право на синдика, следва да бъде констатирано, че с действията си длъжникът застрашава интересите на кредиторите. Като в производството по чл.635, ал.2 ТЗ е от значение всеки факт, действие, бездействие или договаряне, което противоречи на закона или изискванията на добро управление на предприятието и дължимата грижа, което не само уврежда реално кредиторите, но е достатъчно да поставя в опасност техните интереси.

Това означава, че е достатъчно установяване на поведение на управителното тяло на длъжника, което макар и да не е причинило ефективна вреда на кредитор, да поставя в опасност интересите на кредиторите.

Въз основа на събраните по делото доказателства, предимно отчитайки ежемесечните отчети на временния синдик, обезпечителна мярка в настоящия процес, както и въз основа на писмените доказателства по делото, включително изходящи от самия длъжник, съдът намира, че същият не се установява по категоричен начин, че осъществява действия, които поставят в опасност интересите на кредиторите.

Представените договори, съдържащи разпоредителен елемент, предхождат назначаването на синдика като обезпечителна мярка, извършените плащания в хода на процеса са от правни субекти, различни от настоящия ответник. Непредоставянето на информация на синдика е обезпокоителен факт, но сам по себе си той не може да обоснове налагане на тази тежка мярка, тъй като в този етап от развитието на процеса синдикът има надзорни функции. Единствено установеното в тази връзка е упоритостта на длъжника да предоставя информация на синдика, което възпрепятства последния да осъществява надлежен надзор върху дейността на ответника, но само по себе си не установява действие, което застрашава интересите на кредиторите, като може да се разглежда само като индиция за такова действие.

Представените в хода на това производство доказателства от молителя Б. представляват писма, които са отправени до ответника и свързано с него дружество, според които ответникът е насочил плащания, дължими нему да бъдат осъществявани на друго лице.

Представените документи съдържат твърдения за такива действия, но не установяват същите, поради което съдът на този етап от производство не намира основание да наложи това ограничение на ответника.

Следва да бъде отбелязано, че възможността за приложение на нормата не е ограничена във времето след постановяване на решението, с което се

открива производството по несъстоятелност, освен ако не се постанови решение в хода на производството по чл.630, ал.2 ТЗ, респ. чл.710-711 ТЗ. Това означава, че констатираните и установяването на действия, бездействия, създаващи опасност за интересите на кредиторите е основание за отправяне на искане по чл.635, ал.2 ТЗ.

При изложеното съдът намира, че следва да остави без уважение искането на молителя да ограничаване на правата на управителните органи на ответника по смисъла на чл.635, ал.2 ТЗ, като определението в този смисъл не подлежи на обжалване.

По разноските.

Кредиторите С. Б. и „ПИБ“ АД своевременно са направили искане за присъждане на разноски и са представили списъци по чл.80 ГПК в проведено последно о.с.з., както и доказателства за реалността на разходите.

По отношение на претенцията за разноски на молителя С. Б..

Според представения списък претендираните разноски от този молител са общо в размер на 67 668,40лв., за които страната е представила доказателства, че са реално понесени от С. Б., като 48 000лв. е уговореното и платено адвокатско възнаграждение.

Присъединеният кредитор „ПИБ“ АД представя списък с разноски в общ размер от 700лв., от които 300лв. юрисконсултско възнаграждение.

Възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение ответникът не е направил в процеса.

При така изложеното съдът намира, че след като исканията за присъждане на разноски са направени своевременно, същите са реално понесени, няма основание да не уважи тези искания и да осъди ответника да заплати на двамата кредиторите, сторените от тях разноски в настоящето производство.

Водим от изложеното съдът

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НЕПЛАТЕЖОСПОСОБНОСТТА на ТД „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Студентски“, ул.“***** и **ОПРЕДЕЛЯ НАЧАЛНА ДАТА** на неплатежоспособността – 31.12.2020 година.

ОТКРИВА ПРОИЗВОДСТВО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ по отношение на ТД „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Студентски“, ул.“*****.

НАЗНАЧАВА за временен синдик на ТД „СТВ К.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Студентски“, ул.“*****, Р. П. Т., с адрес на кантората гр. София 1000, ул. "*****", при месечно възнаграждение от 1 000 лева, като определя срок за встъпване - три дни от съобщението.

На основание чл.630, ал.1, т.5 ТЗ, **УКАЗВА на кредиторите** на ТД „СТВ К.” ЕООД, ЕИК, че **срокът за предявяване на вземанията пред съда по несъстоятелността**, съгласно чл.685, ал.1 ТЗ е до **ЕДИН МЕСЕЦ от вписване на решението** за откриване на производство по несъстоятелност в търговския регистър.

ОСЪЖДА ТД „СТВ К.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Студентски“, ул.“****”, да заплати на С. Б., гражданин на САЩ, роден на *****, с постоянен адрес ***** РД, Далас, Тексас 75227, със съдебен адрес гр.София, ул.“Цар ***** /над партер/, чрез адв. Й. П., разноси по водене на делото в размер на 67 668,40лв.

ОСЪЖДА ТД „СТВ К.” ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление гр.София, район „Студентски“, ул.“****”, да заплати на „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, ЕИК *****, разноси по водене на делото в размер на 700лв.

На основание чл.622 ТЗ решението подлежи на вписване в ТР и може да се обжалва пред САС в 7-дневен срок от вписването.

РЕШЕНИЕТО подлежи на незабавно изпълнение.

ПРЕПИС от решението да се изпрати незабавно на АВ – ТРРЮЛНЦ.

Съдия при Софийски градски съд: _____